

33

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

ד קרייה לעיל קרבן יחיד: מאי
ז' לן דלחי הכהנים מתכפרים בו
ה ומאי מתפקא ליה בגוה: אי נימא
מתמורה והאי יחיד אקדשה ומלו
ואו לא וכל משל שותפות: אי דמר
בספר אוליג' והכנה מתכפרים

דוֹדִים מִדֶּבֶר

א] בת"י ד"ה ומאי וכו'
מיהו אומר רבי דהפס
העיקרה בסוריות וכו' כ"ל:
ב] בא"ד שא"ט בא על הטא
אין מניחין וכו'. כ"ל שא"ט בא
על הטאם מבורר אין מניחין
וכו': ג] צ"ל דנענין וכו'.

מוסף רשי"

[illegible]

תום' ימים

וא"כ ג"ש מת אחד מבידי
מיינן אצל ר"י ירידה דלמי
ימיו"ט ש' חילוקי המשפט
שחשבוני מהה"ק ולכן מת אחד
מבידי שחשבוני אצל גבי צדור
אין חילוקי גבולות גלוי"י
המחלקת ע"ל א"ה עמ"ס
וא"כ ג"ש מת אחד מבידי
ועוד ג"ש גופיה נמי חומה
המחלקת בין חומה שחשבוני
לגב צדור וזהו ע"פ דברי המשפט
שחשבוני מהה"ק ולכן מת אחד

לדברי האומר וכו'. רבי
קמבעיא ליה. הא ודאי
וקרבן השותפין אין עושין
אי כתר מקדיש אולינן. לט

והכפורים קרבן יחיד
ונו עושה תמורה לאו
אמר דצבור לא מכלל
שוחטין גופא בעי רבי
ומר פר יוה"כ קרבן יחיד
עושה תמורה מאי קא
בקרשי אולינן אי בתר
דבתר מתכפר אולינן
ההמקדיש מוסף חומש
נה תמורה וזה תורם
ובת הנאה שלו לעולם
חכפר אולינן והכי קא
נים בבקיעותא מתכפרי
בכפרי ת"ש חומר בזבח
תמורה מבזבח חומר
יחיד כ"כצבור ודוחה
ומאמר עושה תמורה
חומר בתמורה מבזבח
ל בעל מום קבוע
ליגזז וליעבר משא"כ
דמי אילימא דייחיד מי
ולא דצבור מי עושה
ודוחה את השבת
ליה זמן ועושה תמורה
רב ששת לא ויאלול
מסתברא דאי סלקא
דפר שבת וטומאה
בחול מקריב קרבה
היא ותמורת חמאת
לם פרו ומאי תמורה
בזב נמי שם זבח שם
ודקתני חומר בתמורה
ל בעל מום קבוע
ליגזז וליעבר ואי
שם זבח והא איכא
בכור

אפילו היא בעלת מוס קבוע יוצאה לחולין אלא לענין זביח מילוק בה בין אם נבעל מוס ואם המר יצא וגו' **תמא** מומין אין יוצא בבעדיו **תמא** (דברים יב) תוצה ואכלת בש קדם מומו להקדישו הרי הוא קדוש הגוף עליהן אלא קוף גמורין דהתן בצבורות וזה **דפר** יום הכפורים מוס נוסהת בצבור ועושה תמורה **באילו** של ארזין. דיום הכפורים ואל תחזר חזרה מזה אלא הכי קאמר תוצה תמורה תמורה דוחה שבת ואפילו זכה נמי שם זכה קמי ויבין בחד ויבאח דתשמע מינה הכי קאמר תוצה תמורה דבד זכה וזכה בצבור כחומר חסד: **שם** זכה לא קפני. הא

רבן יחיד עושה תמורה או
מכלל דאיכא מאן דאמר
א דקרי ליה רבי מאיר קרבן
קא סתים למילתיה וקאמר

לדברי האומר פר יו
עושה תמורה או א
מכלל דאיכא למאן
דאיכא למאן דאמר
16 (אליעזר) לדברי האומר
עושה תמורה או אינו
מיבעיא ליה א בחר
מתכפר אולינן פשיטא
דא"ר אבהו א"ר יוחנן
2 והמתכפר עושה
משלו על של חברו
פשיטא ליה דבחר מ
מיבעיא ליה אחי הכר
או דילמא בקופיא מת
מבתמורה וחומר ב
כובש שהובט נהג
את השבת ואת הכ
מה שאין כן בתמורה
ישהתמורה חלה
האינה יוצאה לחולין
כובש האי זבח היכי
דחי שבת וטומאה
תמורה אלא לאו דר
ואת הטומאה דקביע
דקרבן יחיד הוא אמר
של אהרן הכי נמי
דעתך דפרו תמורה
הוא דלא דחיא הא
הא יתמורת חטאת
למיתה אולא לא לע
שם תמורה אי הכי
זבח לא קתני ממאי
שהתמורה חלה ע
ואינה יוצאה לחול
סלקא דעתך מאי זב

ולעשרי חשיעי ולאחד עשר
 י במעשר שהרי אינו דומה
 ייזיר לזכבא נמי מיני אחריני
 י ואידי חייילא אלף דהאי
 ימורה חייילא וזבנא לא חיייל
 יאמא היא ותסורת חטאת
 יעפון היא י'דלמי ליה מימא
 י' וא' ס"ד חשיע וזבנא שמי
 ידלא אוקמה צונא שלמים
 יצבור ואיכא שלמים דדמו
 י שלמים דעושין תמורה כגון
 ידהדי שלמי צבור דזה ליום
 יקדשי קדשים ושלמי יחד
 יאזס וקדשים קלים נמי יחד
 יאמחא וצפולה או בחטאת לא
 יאמחא מן העולות והחטאות
 ימורה י' לומר כיון שאין כל
 יזה היא ליה תנא וצנא בשם:
 יזקמה
 יעושה תמורה כגון קרבן

האומר פר יום הכפורים
אינו עושה תמורה ב'.

ליה רבי מאיר לא היה כל
 יליד לישאל אלן חמור
 מאיר לעיל אבל חמור הוא
 ומתפני היה ואלט עושה המורה
 ממו לת"ק ור' אליעזר משמע
 בן יחיד ממנו היה מדקרי ליה
 ד ראי לא אחא אלן אלף ספוקי
 היה ליה למימר ואלף פוקי
 וירוש ונחמיה חסן גדול ופסח
 רבן צבור ודוחה שבת וכו'
 דמסקינן דרבי אליעזר
 ליה הוי מקינעא מכפרי או
 היינו פסקי' דמסקא ליה
 יחד דרבי דווקא או לאו
 אלן אלפוקי מת"ק קאמי
 תנח"ל הבהנים בקבירא
 או בקופא כפרי' הכא
 או מקופא מכפרי' או עושה
 חמור ומימה דמארין צוחים
 ואלן הנה צוחים בניו
 ויהי וזין ממירין בה משני
 חמין עושין חמורה אלף
 וירוש לא מכפר אלן
 לומר דמסקא ליה אלן
 ומכפרי היה הקוס חמין
 חמין אלן הכא דליכא כהן
 כפר היה מקינעא לא חשיבא
 ויהי כלום וכמלן דליחא דמי
 קרן עושין ומימר דכ"ס:
 בזה מקופא כפרי' וימי
 מקופא מכפרי דאי לאו
 ליה דשומפין וזין עושין
 חומר בחמורה כ"ל
 אמאי לא חשיבא החמורה
 פילו נעושים דלמרי יהיה
 לרבות שוגג כמזיד מה
 בזה דהקדש טעות אלו
 נבאומר וזה שדחה שבת
 ואלף"ג דמקשר דחמור נמי

עוֹת שֶׁאֵם קָרָא לַחֲשִׁיעֵי עֲשִׂיר
לְשֹׁמֵן מִקְדָּשִׁין הֵכָּה לֹא אִיִּי
וּמֵאֵה וְיֵשׁ לִוְמֵר שְׂמֵחַ מִנָּה
וְיֵשׁ קָה חֲשִׁי אֵלֶּם מִיִּלִּי דִּמְיָ
וּמִוֹר מִזֵּאִי אֲבָל בְּעֻטּוֹת
קָה חֲשִׁי: תְּמוּרָת
וּלֵאמֹר. וְלֵאמֹר מִנִּי לְשִׁנּוּי רִבִּי
שׁוּפִית דְּמִ"מ רְעִיָּה אֵיֶל הַ
יֵבֵא בְּבוֹר וּמִסְעֵר וְכוּ'.
בְּצִוּוֹר בְּכִידִי דִּלְכֵּא שְׁלֵמִי
וּמֵאֵה כְּנוֹן כְּשֵׁי עֲזָרָה וּלְכֵּא
יֵד יֵשׁ לִוְמֵר קִיִּין אֵלֶּם שׁוּ
עֲפִיִים כֵּן הִקְלִיעִים לִכְרִי כְּחוֹטֵי
שׁוּ וְלֵילֵה אֶחָד וְכָל הָעִיר לֵאמֹר
לֵאמֹר מִנִּי לְשִׁנּוּי רִבִּי שְׂמֵחַ
שְׂחָלִין בְּצִוּוֹר בְּכִידִי וְיֵשׁ
בְּזֵחַ וְעוֹמֵמֵה וְיֵשׁ מִהֵן עוֹשִׂין
כִּיס נִוְהִגִין בְּכָל הָעוֹלָם לֵאמֹר
יֵדִידִי שְׂמֵחַ קִבּוֹעַ וְיֵשׁ וְכֵן

דבר
שמות
יחד
קרבנות
וקאמר
זמר
לומר
לדבר

דביו חנואל

[illegible]

[נראה ל"ל" ופרסמן הם דרי"א דרי"א הוא דל

בשנתכספרו נפלו מ"מ י"ח חילוק דהיי
אכל בשותפין נדחים דהייכא חייב לן
דלית ליה בך כריסא דלחין טעמא ש
בהרדית סבר טעמא דר"ש משום דלחין
ח' מן השותפין פטורין ויחזקין לה

[illegible]

ל לא יכלת למימר שום זבח קתני, דקתני יגזו וליעבד, מה שאין כן בזבח, ואי ס"ד ועבד, אלא שום זבח לא קתני ומאי שנא.

אחד מב"ד למת אחד מן (הכסופין)
 יצורו לזוהפין בזה ואף על גב דנשי לא
 עזות של וי האי טוונא דחא קסדין אכ
 הקרן אכל פר הכא על כל השנא
 וקוראנא בן שפיר רחמי כפרה ו שפכ
 הניס אחרתה שאני הכניס דעס לעמן
 יציר ע"ו דחית ליה לרש דכית דין נמי
 וטענת השטות לא למיחא חאלא
 דל"ג ליה הכא דחא ברס ליה היה יכול

זכתה נוקמה שם זכות ולא מר כהן גדול, ואחלה על בעל מום קבוע ואין יוצא לחולין ועל מום קבוע ואין יוצא לחולין ליינו ול

לר"י יומן המקדש וכו'.

אז על תפלת מלך דוד י' חילוק בין מין
כלל בשביל מיתת האחד ואין חילוק בין
אחרת האם ודאי י' לנפש כי שמה כל
ליון למות כולו וידין שמה אחד מהן נדס
ומלך (דף קטז:) נמיר דלג' כלה שפחה
ליון יום הסעודה כי ודאי ליה רב יוסף
דאז של צבור מוקרי אלף מיידי רעים מעש
האם קאמר שמעיה ליה לרבי שמעון
ק' כהנים קאמרת ומהאי עממא גרמא

[נראה ל"ל" ופרסמן הם דרי"א דרי"א הוא דל

קומא דודאי גבי חטאת כרת כגון פה
לר"ש רמיה הוה להקברה ואיה
ה מדדיה ולא אמרין דאין מיפתו דוחה
קון שני בני אדם או ג' או כגון ביד שני
אולי טעמא לצבור יטבו בלאמרן כבא
יטבה אלא ומייתא הנרימא דבר ושפיר
ימי רמיה מפר של יום הכפורים דהא
דקר ליה אבי חסא חטאת צבור
ולומר דפרץ מינה מדדיה אמר רב